

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

APOKRIF

deszka
deszkat érzek
szögek
szögek kellenének

hogy megszögezzenek

JANUS PANNONIUSHOZ

óh atyám míg irgalom lesz
és tört hajóink orma hazugság
ahogy karcsúl síkok üvegzetén
hová letörni nem tudunk
apró festékvíziók alá
ahol a mélységek izzása
márványlevegőnek ontja remegését
bárhogy feszítve glóriát
hamis örvénybe lét-csalogatón
ha az értelem szálkásan terül el
rög s falvak vénné aszott kacagásán
kulcsolódva hullunk és hullunk
nincs is már vágy a sötétre
de élni kell de cibálni mindent
míg ármányainkat nem tehetjük
mint fehérkés lemezek közé a hamvat
s heverésző farkasok leszopott emlői
szeretők erejét futtatják szíveinkre
kecsességükön a szoknyát emelő lányok
vagy a magunk feledése unos-untalan
kajtat
de ismét vers
a költő harcra kész
huzatvirágba többé nem harap
ott idők próbálnak szavakra törni már
hol számára sápad az igaz

SÚLYTALAN TÉRÉSEK

napok szapuljatok
holdak kolduljatok
mienk marad a kántálás

új szférák világa bomlik fehéren tenyerem erén
a fogant bosszú méhe zilált harapás
meder mi volt s mi lesz világ
s még kitárom a csupasz ököl vasát
a kohóknak szemérmes arcokat
percegő csöppek jelzik a vágy elején
tagadva mindent s a vádat kivárva
mint hasonul az erő
esőként mely megmered éjjel
átfordulva magunkon csiszolódva
ha körök bársonyába torlaszólna agyunk
ám nem akartam bezárkózni észvesztő virágként
bár patakok futkároznak oldaltdólt halakkal
fel-alá
vagy barna hínárázslót lengető ágak
húzzák magukra a mozgás ékeit

a kristályok kegyelme életet kér

adom vizsem pattintva kövcket
elnyelem szilánkját még ti alszotok
mindenem vérzik torlódva fülembe
képet ragaszt az ár és durcásan elvegyít
tartva kiáltásaim sziklafalát

PENTAGRAMMA VALLOMÁS

ragyogó kék szemű kedvesemnek

bennem az űrben minden lelhető
csak egy villanásba telhet
és veszteségem darabjai
egy új győzelem
lefokozom
a lelkemet
továbbadom
idegenbe
egyszerűen
mért kérhetném
ha cserébe
úgyse kapok
semmit tőled
a világon
nem akarod
s illúzió

magamért is
verekedni
azonosan
verseimmel
tűzre szálllok
vízre szálllok
vissza sem jövök

hiába is nézem az eget
nincs ki ólomba öntse virágait
csak jeges harangok csillogása
kér utat belém
csókjaim
száraz fenyőtobozok
megmaradnak megmaradnak
a holnapiaknak
nem valók már pódiumra
sem a verseim
futballmeccsek robájába
elomolva bekiáltva
süketeknek
senki nem kell
holnap süketebbek
szemem felé
nyújtják félve
körmeik hegyét
nincs ki lássa
én nem élek
senki sincs tovább

előlépve
s megkérdezve
a lidérceket
ne tegyétek ne tegyétek
kutathattok aztán
minden álmom
feltéptem már
idegzúzós
észmalomban
elérhetem
a kezemmel
odalátok
ahol nincs már
semmi semmi
bátorságom
az volt talán
idő sincsen
szavaimat
megtiltani
pellengéren
kék a világ
zöld a világ
a vakoknak
rózsaszínű
egy tömegben
tömkelegben

ügyetlenül
beleöölöm
ott ahol már
úgysem kellek
csalogatni
viccet mondok
isteneknek
kötőrőkön
a munkások
meztelenül
verik össze
gránit is volt
pala is volt
parkcsőszöket
ijesztgetni
elkergetni

én helyettem
nem vádolhat
hogy mért vagyok
mélyfúró és
aknavágó
más nem lehet
csinálni kell
beledöglünk
ki kell állni
reggel pedig
elindulunk
gyalogtúra
a tengerre
kamenicán
elisszuk majd
szent györgynek két
sarkantyúját
ha van neki
csak megbánni
nem lesz szabad
mehetünk is
de te nem jössz
nyarat várni
szerelmünket
én bizisten
elteszem most
láb alól magam

a végén elrontottam minden pózomat
de őszinte vagyok
mint romszigetem ormán az elámult légörvény
rom
URAIM
ÉN OLYAN SZIVESEN BEADNAM A KULCSOT